

Abstract

The poem is a lyric sequence that explores the impact of the COVID-19 pandemic from the sudden halt of movement leading to humdrum days (echoed in the use of anaphora in the beginning) of physical containment to how the state weaponized it in containing bodies and curbing dissent, not the virus (reflected in the increasing anxiousness in the final part). At the end, a question that reverberates from the physical to the virtual world, that seeks to change one's state by opening the world to conversation.

Keywords

Lyric sequence,
world, virus,
anxiousness,
state violence

English title

Closed World

SARADONG MUNDO

VIJAE O. ALQUISOLA

wala nang umagang hinahabol pagkabangon
wala nang hapon ang ibang-iba sa kahapon

wala na ang mga tambak sa kuwarto
wala na ang agiw at lumot sa banyo

wala nang gabing may panatag na hikab
wala nang bituing di binuntonghiningahan

wala nang kurtina ang hindi napalitan
wala nang kubrekama ang di nalabhan

wala nang usok ng inihaw sa kanto
wala nang videoke tuwing Sabado

walang kumusta ang di nagtapos sa *ingat*
walang *ingat* ang di simbigat ng dasal

wala na sa kalahati ang bigas sa balde
wala nang skyflakes, de-lata sa estante

walang nang haplos ang walang alinlangan
wala nang yakap ang pagkikita't paalam

wala nang tiyak na lakad ang mga sapatos
walang kumakatok sa pagkahulog ng kubyertos

wala nang mga labi ang maaaring imuwestra
wala nang mga salita ang di nakamaskara

bigla, walang-pagsidlan ng oras
kundi sa bahay at iyong katawan

sa bagal ng araw, mas madarama mo
laging pag-aapura sa'yo ng mundo

mundong magsasabing malalim matinik
ang taong lumalakad nang kay tulin

mundong iikot nang iikot nang iikot
madapa ka man at di makaabot-abot

sa awit, hibang at dapat maghilom ito
mundo na isa ring bombang tumitibok

itinutulak kang lagi at tinataranta
pero iimbitahin ding bumagal, kumanta

muling hihingi ng kay raming bagay
sa araw-araw ng iisa mong buhay

na humihinga sa magkasaping maskara
asul tulad ng pinaubayang dagat

asul tulad ng tinitingalang langit at kawalan
sa bahay, pagkapiit na walang pinatunguhan

sa mundong mag-eengganyo sa'yong magsalita
na siya ring magsasabi: *magdahan-dahan ka*

sa kung saan, may mga batang umaawit
sa labas ng bahay ng kaibigang may kaarawan

kinakapos sa hangin subalit mas mahigpit
sa mga maskara ang kanilang pag-ibig

sa bawat araw, ang mapaglarong mundo
lumiliit tulad ng pabaon sa kanilang lobo

ilang hakbang lang mula sa kani-kanilang bahay
ang lawak ng matatakbuhan at mapagtataguan

hahanayang pabilog nang walang hawak-kamay
makukulay na maskarang nagtatawanan sa daan

isinusulat nila sa kalsada, kanilang mga hiling
sa sari-saring kulay ng titik at iba-ibang guhit

*happy birthday! sana mawala na ang covid
para maka-blow ng cake at may bring me ulit*

*sana may school na para makita ang kaibigan
sana may bus na para makauwi dito si tatay*

ilang ulit mang magsara ang mga tarangkahan,
paaralan, terminal—may munti silang kalsada

bukas ang langit dito na maaari nilang tingalain
habang hinihipan ang lobo at naiinip sa mundo

napagod na sa paghihintay ang marami
kung kailan babalik ang mundo sa dati

sa dati na hindi rin naman talaga mabuti
sa ngayon, na nadagdagan lang ang dahilan

upang mabuhay nang wala-wala lang
at mamatay nang mas wala-wala lang

bukod sa pangalan ng virus, ano'ng ngalan
o mga pangalan kaya ang naririnig ng Diyos

para sa samot-saring salita sa kaligtasan
maya't maya, na mas tiyak mapahamak?

ngayong nadagdagan din, kanilang dahilan
upang kumbinsihin tayong kinakalabit lang

ang kaayusan at kapanatagan sa mundo
o kumakatok, hatinggabi o madaling-araw

upang halughugin ang ating bahay, katawan,
hanggang katinuan ng mga kaanak at kaibigan

nasa kamay ngayon halos ang lahat-lahat
pagkapit at pagkalat—pagkapit at pagwasak

sa dulo ng mundo—sarado ang mga pinto
may tanong na paulit-ulit: *Naririnig ba ako?*